

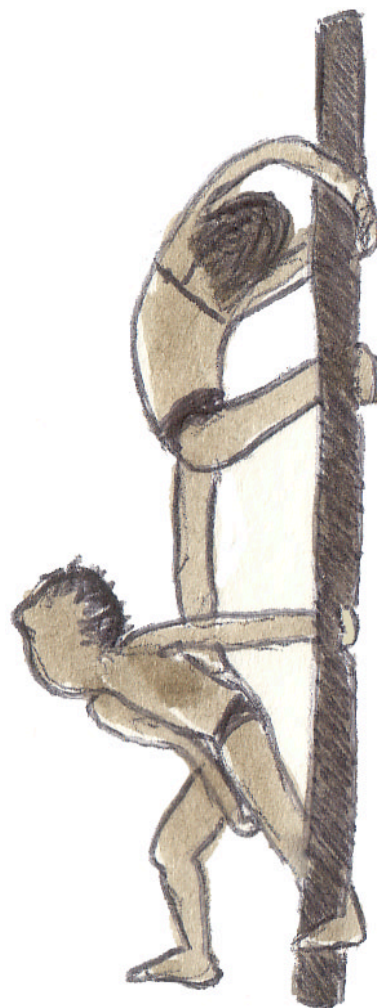
Rozenblad

Heel vroeg in de ochtend, wanneer iedereen nog ligt te slapen, beweegt er iets in de grond. Pitten ontkiemen, worteltjes schieten in de grond. Wat verder ontkrullen blaadjes zich langzaam en richten zich fier naar de zon. Ze groeien, slingeren, dansen. Maar zijn dit wel planten? Het zouden ook mensen kunnen zijn. Lijven met te lange benen, of armen. Ze bewegen zo raar. Het is net alsof ze zich inhouden. Alsof ze niet willen groeien. Ze spannen zich op en trillen, maar ze kunnen het groeien niet stoppen. Drie scheutjes worden stengels, de planten groeien op. Van al die inspanningen worden ze moe, ze verstijven en vallen om.

Rozenblad is een dansvoorstelling van Ugo Dehaes. Samen met twee danseressen maakt hij een beeld-verhaal over fysieke veranderingen in planten- en mensenlichamen. Met behulp van lichamen, licht, stoffen en andere materialen worden dansers planten.

Al in eerder werk (Lijfstof, 2000 en ROEST, 2002) toonde Ugo dat het lichaam een erg fascinerend ding kan zijn om naar te kijken. Zijn verwonderde blik past hij nu toe op planten, gedanst door mensen. Op podium zullen geen planten te zien zijn, maar toch waan je je in het plantenrijk. Een ontdekkingsreis voor jong en oud.

Concept & Choregrafie: Ugo Dehaes
 Geluid: Roeland Luyten
 Decor: Fabian Luyten
 Licht: Arne Lievens
 Dramaturgie: Bart Van den Eynde
 Met: Ugo Dehaes, Katja Dreyer, 3de danser
 Coproductie: Laika en Kwaad Bloed vzw
 i.s.m. Wp Zimmer

Doelgroep: voor iedereen vanaf 4 jaar
 Kleine zaal: enkel vlakke vloer of podium
 op podium (minimum 8x8m)
 Max. publieksaantal: 150
 Uitkoopsom: (excl. auteursrechten) 1250€
 Speelperiode: 16 sept. tot 14 nov. 2004
 Enkel familievoorstellingen

uit het subsidiedossier:

ROZENBLAD heeft twee basis uitgangspunten: evolutie en metamorfose, en dit in de eerste plaats in de plantenwereld en bij jonge mensen. daarnaast zijn koppigheid en het niet willen opgroeien erg belangrijk voor de ontwikkeling van ROZENBLAD. tenslotte wil ik ook werken met het begrip onzichtbaarheid en het actief ontdekken van wat er zien is.

evolutie en metamorfose bij planten:

ik ben erg geïntrigeerd door de wording van een plant; de ontwikkeling van wortels uit een pit, het ontkrullende ontstaan van een scheut, de groene frisheid van zich openvouwende blaadjes, de draaiende wringbeweging van een stengel, steeds weer op zoek naar meer licht, het opzwellen van een knop totdat die slijmerig openbarst, ...

evolutie en metamorfose bij jonge mensen:

voor ROZENBLAD denk ik in de eerste plaats aan de evoluties van baby tot adolescent: de verandering van lichaamsproporties, de verharding van spieren, vlees en huid, de groei van haar, de verandering van motoriek, ...

koppigheid en het niet willen opgroeien:

praktisch gezien zie ik de dansvoorstelling ROZENBLAD als een beeld-verhaal met in de hoofdrol een iets, niet echt duidelijk of het plantaardig of menselijk is. naarmate de voorstelling vordert zoomen we in op verschillende aspecten van de evolutie / metamorfose, steeds balancerend op de dunne lijn tussen mens en plant. hoewel de groei / evolutie steeds verder gaat, verzet het iets zich hier krampachtig tegen. uit alle macht probeert het klein en onopvallend te blijven. inwendig blijft het groeien, het barst bijna uit zijn voegen. daardoor krijgen we soms erg ingehouden, kromme, verkrampte bewegingen.

onzichtbaarheid en het actief ontdekken van wat er zien is:

nocturarium in de zoo: ik herinner me het staren in een schijnbaar lege bak vol planten, en de opwindende van zelf iets te ontdekken dat leeft. de metamorfoses op scène kunnen op sommige momenten erg subtiel verlopen, waarbij het publiek zelf op zoek moet gaan naar wat waar beweegt.

jonge mensen laten vaak sporen na, bestasten voorwerpen, verplaatsen ze, ... als volwassenen word je geleerd uit beleefdheid ruimtes onaangeroerd achter te laten, als het ware onzichtbaar te zijn. deze evolutie kan zich ook voordoen in ROZENBLAD.

